

De Deef

De Deef is lang en zwaar. En vierkant. Laten we niet vergeten, vierkant. Ze hadden het er over gehad. Ze hadden gelachen. Maar De Deef begint niet vierkant. Nee, hij was altijd al zo geweest.

Het was lang na nu, toen ze De Deef voor het eerst zagen. Hij zweefde daar plotseling al heel lang, maar ze zagen hem voor het eerst. Natuurlijk waren ze heel blij geweest om het te zien en ook wel bang. Er waren verhalen over de Deef en die waren niet altijd goed.

“Kapitein, kapitein, De Deef, De Deef aan stuurboord!”

De kapitein kwam bij de uitkijk staan. Hij keek uit de patrijspoort van het ruimteschip.

“Hoe weet je dat dat de Deef is, matroos?”

“Ik wist het niet, kapitein, maar toen ik u riep, riep ik u zoals ik dat deed.”

“Dan is het De Deef!”

De kapitein keek nog een keer en wist het toen zeker.

“Mannen, het is de Deef. Het heeft ons gevonden.”

De mannen juichten. Het is De Deef. En toen was er dus gelach en gepraat. Wat ze dan zouden doen, wisten ze niet. Noch wat de Deef zou doen.

De kapitein trok zich terug en probeerde het commandocentrum te spreken.

“Hier kapitein... ehm... ehm... kapitein van het schip... ehm...”

“Wie is dit? Wat doet u op deze frequentie?”

“De Deef is...”

“Wat zegt u?”

“De Deef!”

“Ga van deze frequentie af of ik laat u opsporen en vervolgen.”

“De!”

“U heeft mij gehoord!”

“...”

De kapitein ging het niet meer weten. De kapitein was. Hij is verloren gegaan in de toekomst van gisteren.

“De Deef is rond,” zei de Uitkijk. De tweede stuurman keek hem aan. “Natuurlijk is de Deef rond. Dat zou hij altijd al zijn. De Deef is.” De uitkijk knikte. “En licht en kort. Vergeet dat ook niet.” “Nee, inderdaad vergeet dat ook niet.”

De stuurman liep terug naar het roer. Hij wist wat hij moest doen. Ze moesten naar de Deef. De Deef is tenslotte. En zij zullen dat ook zijn.

“We moeten naar de Deef. De Deef is en wij worden.”

De uitkijk wist al lang dat het anders zou gaan. Hij pakte zijn metalen mok, liep naar de stuurman en sloeg die ermee dood.

“De Deef is en gaat zijn. Dat weet iedereen. Wij moeten wijken voor de Deef.”

En de Deef is en gaat. Het ruimteschip gaat ook en wordt. Op aarde is de Deef en het ruimteschip is een schip geworden.

In de stuurhut was op dat moment alleen de eerste Stuurman nog aanwezig. Hij knikte instemmend. Hij nam het roer en wendde het schip. De zee was ruw, maar het schip hield het om zo'n manoeuvre door te maken.

“Uitkijk, ben jij de kapitein?” De uitkijk keek om naar zijn stuurman. “Ik was altijd al de kapitein en we zullen ooit in een ruimteschip zijn geweest.” Dat klopte natuurlijk helemaal.

“Onbekend schip! Hier de United States Coast Guard. U begeeft zich in territoriale wateren. Identificeer uzelf!”

De kapitein keek uit de patrijspoort. Hij zag het schip en ziet de Deef. Hij pakte zijn hoorn.

“De Deef is!”

De kapitein is geweest. Hij was.

De Eerste Stuurman van het schip van de kustwacht gaf een draai aan het roer. Zijn kapitein kon nog net vaststellen dat het onbekende schip weg is, voordat hij omver werd geworpen. Zijn schip helde gevaarlijk ver over, maar kapseisde niet.

“Jezus, wat doe je?” “De Deef is!” “Wat?!”

De Tweede Stuurman viel de Eerste bij. “Ja, precies. De Deef is driehoekig en breed.” “Ja, en gewichtloos.” “Wat zeggen jullie, verdomme, nou? John, sla ze in de boeien!”

Maar John, de veiligheidsofficier, was geweest en de kapitein werd. De Deef is altijd al geweest. Het schip werd rechtgetrokken en voer richting de kust.

Het schip gaat. Het ging al langer. Het zou stuurloos worden. De brug was geweest. De kanonnier was altijd al de kapitein geweest en de stuurliu waren. Het 127 millimeter kanon schoot zo de brug weg.

“De Deef is en wij moeten hem begeleiden.”

Aan de kust lag een klein dorpje. De bevolking was uitgelopen om te zien wat er gaande was. In de verte had een ontploffing plaatsgevonden en er was nu een rookpluim te zien. Een paar honderd man stond te kijken en zag de rookpluim naderen. Beetje bij beetje werd duidelijk dat het een zwaar gehavend en stuurloos schip was.

En toen kwam de kennis van morgen aan.

“De Deef is!” riep een aantal mensen blij. Meteen is er een hoop anderen, die begint te lachen en juichen. Ze hadden al lang gejuicht en zouden dat al gaan doen.

Mensen vielen elkaar lachend in de armen.

“De Deef is lang en zwaar!” riepen ze. “En vierkant. Laten we vooral niet vergeten vierkant.”

“We moeten De Deef ontvangen. De Deef is,” riepen anderen. Zij renden naar de waterlijn. Sommigen werden, anderen zouden zijn geweest. Het schip ging en was toen.

“De Deef is!” werd er keer op keer geroepen en De Deef is ook. Maar er was ook een jongeman, die verdwaasd had staan kijken.

“Wat? Hè? Welke Dave?” vroeg hij verbaasd.

Een aantal mensen keek naar hem om. “De Deef!” “Mij? Ik? Ik ben Dave. Dat weten jullie. De Dave van...” “De Deef.” Mensen wezen naar De Deef. “Wat? Dat ding? Ik ben Dave en dat ding is dat ding.”

De mensen keken vertwijfeld van De Deef naar Dave en weer terug.

Dave zag en wist. “Ik ben Dave. De Dave.”

Meer mensen wisten het niet meer. Ze wezen nog wel, maar zeiden niets meer.

Dave keek rond en zag.

“Ik ben Dave!” riep hij nu en de mensen kwamen. Ze zijn en Dave is. En ze zouden samen zijn.

“Mensen! Ik ben de Dave en dat is niet de Dave.”

Dave wijst naar De Deef en De Deef was. Dave ging zijn. Hij is blij. Hij lacht. De mensen lachen.

“Ik ben Dave!”

De mensen juichen.

Dave is nog blijer en Dave is groot en breed.

En gewichtig.

“Dave is groot en breed!” roepen de mensen.

“En gewichtig!” roepen anderen. De mensen drommen om hem heen.

Dave is blij.

“Yes! Ik ben Dave. Ik... ben... David Jeremy en ik ben gewicht...”

En Dave was

en De Deef is.

En de mensen waren.

En het land was.

En de planten waren.

En de zee was.

En de dieren waren.

En de wereld was.

En

De Deef is.